

Phần 16

Chương 46

Nhung phải làm gì bây giờ? Bởi vì anh trước đây nên hôm nay chỉ có thể tự làm tự chịu.

Tư Đồ đến ngoài cửa nhà mình, thói quen cầm cái chìa khóa mở cửa, chìa khóa mới vừa chen vào lỗ đút, vòng vo nửa ngày, cửa đã được người bên trong mở ra trước, sau khi nghe tiếng mở cửa là Tâm Tâm chạy ra nghênh đón cô: “Mẹ đã về rồi?”

Còn không đợi Tư Đồ vào cửa, Tâm Tâm liền báo cáo tình huống với cô: “Chú chân dài đã làm thức ăn xong!”

Ngay sau đó trong phòng khách liền truyền ra tiếng nói bổ sung của Tôn Dao: “Một trong số đó đã bị Tâm Tâm ăn hết rồi!”

Tâm Tâm chợt dạ cười hắc hắc, quay đầu nhìn phòng khách, rồi chạy đến chỗ Tôn Dao: “Ghét! Không được tổ cáo!”

Loại cảm giác hoà thuận vui vẻ này làm Tư Đồ không tự chủ nâng lên khoe miệng, nhưng theo bản năng sờ sờ túi của mình, cách một lớp túi da dày như vậy vẫn có thể cảm nhận được túi hồ sơ bên trong, nụ cười của cô cũng dần dần cứng.

Tư Đồ đem túi hồ sơ để lên kệ giày, bay thẳng đến phòng bếp. Sandy-diendan

Lần này Thời Chung làm đồ ăn Trung Quốc, trong phòng bếp khói dầu tương đối nặng, Tư Đồ đến gần sau lưng Thời Chung, không nhìn được hắt hơi một cái, cô theo bản năng bịt mũi lại, đồng thời, Thời Chung cũng phát hiện cô, cánh tay dài duỗi một cái liền đem cô tới bên cạnh anh, gấp một miếng thịt bò thăn đưa đến bên miệng cô: “Ném thử một chút?”

Tư Đồ vừa lên tiếng, thức ăn đưa vào trong miệng cô, ăn vào mềm non, Tư Đồ cũng liền nhai, cũng không nói chuyện, ăn xong rồi sau đó muốn giơ ngón tay cái lên cho anh, nhưng nói thật: “Nếu như không cay như vậy thì tốt hơn.”

“Hả? Vậy sao? Để anh ném thử.”

Nói xong cũng nâng cằm cô lên hôn.

Thật được đo, sao đồ ăn trong nồi anh không ném thử, lại có thể trắng trợn ném mùi vị trong khoang miệng cô chứ.

Rõ ràng trong nồi còn “Hung phân” hơn nhiều, chung quanh cũng bay đầy khói lửa sắc người, nụ hôn của anh lại trước sau như một.

Nếu như không phải đột nhiên bị người khác cắt đứt lời nói, Tư Đồ đã không nhìn được đáp lại anh

“Còn có người khác ở đây đây, hai vị chú ý hình tượng một chút đi.”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Tôn Dao, Tư Đồ bị dọa sợ lập tức lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa liền đụng đổ bình gia vị đặt trên bồn rửa, Thời Chung tay mắt lạnh lẽo lập tức đưa tay bắt lấy mấy bình gia vị sắp rơi, anh lâm nguy không loạn, thuận tiện còn chế nhạo một chút: “Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên bị cô bắt gặp, làm quen từ từ là được.”

Không phải lần đầu tiên?

Tư Đồ cũng bội phục trí nhớ mình, lập tức nhớ tới lần đó Tôn Dao đại diện công ty hợp hãng năm, trên đường đi anh đột nhiên hôn cô, Tôn Dao uống say từ chỗ ngồi phía sau xe bò dậy, mơ mơ màng màng hỏi: các người đang làm gì thế...

Nhưng tình huống khi đó và bây giờ không giống nhau, lúc đó Tôn Dao say không biết chuyện gì, thật ra thì căn bản cái gì cũng không thấy rõ, nhưng hôm nay, Tôn Dao đứng tỉnh táo sờ sờ ra đó, ánh mắt chứa đầy nguy hiểm, đứng bên cạnh của nhà bếp, khoanh tay xem kịch vui.

Tư Đồ tới trước, đẩy cô đi ra ngoài: “Cậu đi vào làm gì?”

“Tư Đồ, lúc trước cậu cậu thề thốt với tớ như thế nào? Cậu ní cả thể giờ này chỉ có tớ là thương cậu, chỉ có tớ là người đối xử tốt với cậu, tớ còn đáng tin cậy hơn đàn ông. Nhưng bây giờ cậu có anh ta, liền chê tớ cản trở đúng không? Cậu có là người không có lương tâm?!”

Tư Đồ trừng mắt nhìn cô. Tuy nói là trừng cô, nhưng bộ dáng kia rõ ràng là đang cầu xin tha cho: cậu đừng có chọc tớ nữa ...”

Tư Đồ xuống nước như vậy, Tôn Dao lại càng trêu chọc cô, “Được, tớ biết rõ mình cản trở, dù sao tháng sau tớ cũng sẽ đi lưu diễn hai tháng, “nói đến khúc đo liên gia tăng âm lượng, thay đổi hướng về phía Thời Chung đang ở bên trong phòng bếp cao giọng nói, “Hai tháng này cậu có thể anh an hem em với người ta!”

Hồ... Cuối cùng cũng mời được Tôn Dao đi ra ngoài rồi.

Tư Đồ trở lại phòng bếp, biết hôm nay không thể quá gần anh, tránh cho anh lại động tay động chân, vì vậy cũng chỉ dựa vào cửa tủ lạnh, cùng anh câu được câu không nói .

“Khi nào thì anh có thể nghỉ phép?” Sandy-diendan

“Cuối tuần.” Cuối cùng rồi lại nói, “Nhâm tiểu thư, nếu không thể xa anh..., anh có thể suy tính xa hơn, kéo dài thêm mấy ngày.”

“...” Thật ra thì cô hỏi chuyện này, là vì muốn anh không biến sắc khi nhắc đến chuyện của đến Thẩm Thẩm, sao có thể đến thực tập ở đó.

Tư Đồ suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên, lại hỏi: “Ông chủ như anh sao có thể hành động tùy ý như vậy, inh thời gian nghỉ lễ dài, không sợ nhân viên oán hận anh sao?”

“Anh giúp bọn họ tìm bà chủ về, về sau cuộc sống mỹ mãn rồi, đối với bọn họ sẽ không quá hà khắc nữa, làm sao bọn họ có thể oán hận được chứ?”

Tư Đồ bắt đắc dĩ vỗ trán. Thì ra đây mới là con người thật của anh sao? Nhưng người xưa có câu, xa cách đã có chút ngạo mạn, khách khí lại mang theo khoảng cách anh, tuyệt đối là giả.

Đang lúc Tư Đồ do dự nên tiếp tục hỏi anh như thế nào thì Thời Chung đã cho thịt bò ra đĩa, thế nhưng anh lại không đem ra phòng ăn, mà đặt trên bồn rửa, anh trực tiếp đi về phía Tư Đồ.

Anh cười cười, giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm khẽ nhú của cô, thấy cô mang theo vết tích sầu tư, Thời Chung nhẹ nhàng kéo hông của cô qua, chớp mũi chống đỡ chớp mũi, anh hỏi cô: “Em lòng vòng như vậy, rốt cuộc muốn hỏi anh cái gì? Tình hình hoạt động của công ty? Một tháng có thể kiếm bao nhiêu?”

Tư Đồ nên khen anh quá thông minh, lập tức liền đoán được trong lời nói của cô có ý gì; hay là nên nói anh đàn, lại cho rằng cô đang hỏi thăm tài sản, công việc của anh?

Tư Đồ đang không biết mở miệng như thế nào thì Thời Chung đã làm như có thật gật đầu một cái, nhìn vào mắt cô, nụ cười không giảm: “Cũng đúng, nếu thật sự chúng ta kết hôn, tất phải nên được phu nhân kiểm tra kỹ càng tình hình tài chính và tài sản của tôi mới được. Nếu đã như vậy, cơm nước xong anh nhờ Tổng giám tài vụ sửa sang lại bảng báo cáo tài vụ một chút. Để phu nhân xem qua.”

Thế nào trong khoảng thời gian ngắn, cô lại từ bạn gái nhanh chóng phát triển trở thành phu nhân? Tư Đồ “Cắt” một tiếng: “Ai là phu nhân?”

“Em cứ nói đi?” Anh hôn cô một cái.

Tư Đồ đưa tay chống lại vai anh, không để cho anh ăn đậu hủ mình, ngược đầu ánh mắt nghiêm túc nhìn anh một chút, Tư Đồ cảm thấy, mình có thể tin tưởng người đàn ông này, vì vậy cắn răng một cái liền đem phiên tư thổ lộ ra: “Muốn em nhận lấy thân phận phu nhân này không phải là chuyện không thể, nhưng anh phải trả lời vấn đề của em.”

Thời Chung thấy cô bộ dạng nghiêm túc như vậy, cảm thấy thú vị dù sao cô như thế nào anh đều cảm thấy thú vị nhưng là chỉ có thể phối hợp cô, bày ra bộ dạng rửa tai lắng nghe: “Nói.”

“Anh và Thẩm Thẩm... quan biết nhau như thế nào?”

Ánh mắt Thời Chung thoáng dừng lại, “Sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Thời tiên sinh, xin chú ý, bây giờ là em hỏi anh.”

“Được rồi” . Thời Chung hồi tưởng lại, âm thanh không có gì phập phồng nói, “Bạn bè anh hẹn nhau ở hộp đêm, lúc anh đi vào phải đi nhìn nhìn xem xem một chút, lúc ấy đã nhìn thấy cô. Liếc mắt nhìn cô ấy có điểm giống một người quen anh quen, đuổi theo nhìn mới phát hiện không phải. Lúc ấy cũng rất lúng túng, liền mời rượu cô ấy. Cứ như vậy biết.”

Người quen...

Nghe từ đó Tư Đồ đã cảm thấy như nước đầu.

Cô không nhịn được hít một hơi thật sâu, mới có thể tiếp tục nói: “Trước đây em nghe Tôn thư ký nói, anh giúp đỡ cô ấy học đại học?” Sandy-diendan

Đây là cũng là thứ tự câu hỏi Tư Đồ suy nghĩ kỹ, cô nghiêm khắc tuân theo chỉ sợ trong nháy mắt lại xảy ra chuyện gì, liền bị phiền muộn trong lòng ép, bản năng sửa lời nói

“Thôi, cái vấn đề này hiện tại cũng không quan trọng như vậy.” Tư Đồ nuốt nước miếng, không hề chớp mắt nhìn anh, “Anh nói cô giống như người quen của anh, là người nào?”

Tư Đồ cũng nhận ra tia sáng lóe lên trong mắt anh.

Chương 47

Nhung ánh mắt sững sờ của anh liền biến mất.

Trong lòng Thời Chung thoáng cân nhắc một chút, cảm thấy không cần phải giấu giếm cô: “Em.”

Sau khi nói xong anh liền im lặng quan sát phản ứng của cô. Nếu như cô để ý, có nghĩa là cô đã bắt đầu quan tâm đến anh, mà nói ra thì cô không hoàn toàn tin tưởng anh, nếu như cô không để ý... Cô sẽ không hỏi vấn đề này.

Cho nên trong lòng mỗi người đều có mâu thuẫn. Thời Chung thì hi vọng cô để ý, phụ nữ hay ghen tuông thì mới đáng yêu

Nhưng hình như cô lại không như thế, cô đang cố gắng áp chế sự ghen tuông trong lòng, cố gắng đem về bình tĩnh che đậy sự khó chịu: “Vậy anh... Càng nhìn thấy cô ấy lại càng cảm thấy giống em, anh liền động lòng sao? Sau đó liền không phân biệt đúng sai, anh vì cô ấy giống em mà động lòng hay chính là cô ấy làm cho anh động lòng?”

Loại ảnh hưởng tâm lý của biến đổi tình cảm này, có một người đàn ông đã từng mắc phải.

Lần đầu tiên người đàn ông đó đến chỗ của Nhậm Tư Đồ, cô được nghe anh ta kể về việc không thể phân biệt được giữa cô bạn gái hiện tại với người vợ đã mất của anh ta. Một mặt thì cảm thấy áy náy với cả hai người, nhưng mặt khác lại đắm chìm ở trong đó không thể thoát ra được.

Ngược lại, Thời Chung rất thẳng thắn, anh hơi suy nghĩ gì đó rồi liền nói rõ: “Quả thật có mấy lần như vậy, nhất là nếu nhìn nghiêng cô ấy, anh liền nghĩ tới em. Chỉ là lúc đó anh suy nghĩ, nghĩ em lúc này đang ở nơi nào? Có phải hay không đang ở một nơi nào đó kết hôn sống hạnh phúc với chồng, hay là có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc? Những vấn đề này cũng đủ để cho anh cảm thấy nhức đầu, đầu còn hơi sức mà động lòng với cô ta? Đáp án như vậy em có hài lòng hay không?”

Một người đàn ông nói chuyện kín kẽ như vậy thì Nhậm Tư Đồ còn có gì mà không hài lòng?

“Em còn muốn biết cái gì nữa?” Thời Chung tiếp tục hỏi cô: “Anh biết gì sẽ nói hết, không giấu giếm cái gì.”

Mặc dù trong lòng còn một chút khúc mắc nhưng nếu cứ bám lấy vấn đề này hỏi tiếp, chỉ tỏ ra mình là người nhỏ nhen, Nhậm Tư Đồ dường như muốn lắc đầu, nhưng nghĩ lại cô liền đổi ý thành gật đầu: “Nhưng ngộ nhờ lúc chúng ta kết hôn có con rồi mà lại gặp tình huống như này nữa thì anh giải quyết sao?”

“Tiểu tam là nam?” Thời Chung nói tới chỗ này cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng ngay sau đó nụ cười liền biến mất: “Anh sẽ chúc phúc cho em.”

Nửa câu nói sau của anh, rõ ràng là anh nói trái với lương tâm của mình, còn nửa câu đầu thì giống như nói thật, sau đó anh lại bổ sung một câu: “Nhưng nếu như em không hạnh phúc, anh sẽ dùng mọi thủ đoạn cướp em về.”

Không phải là lời tỏ tình nhưng còn ngọt ngào hơn cả lời tỏ tình, người đàn ông này thật biết cách dụ dỗ cô, Nhậm Tư Đồ cảm thấy xúc động trong lòng.

Thời Chung liền kéo cô ra khỏi quá khứ, vẻ mặt nghiêm chỉnh nhếch lên một nụ cười: “Chỉ vì em mà anh chịu làm cả tiểu tam, em không có gì thưởng cho anh sao?”

Tiểu tam... hành động trái lương tâm mà nói này, không hiểu sao Nhậm Tư Đồ nghe lại thấy lọt tai như vậy chứ?

Thậm chí còn cảm thấy rất ngọt ngào, chỉ là Nhậm Tư Đồ đoán được anh muốn phần thưởng gì cô thật sự là không thể cho anh được: “Em hiện tại không thể ở chỗ anh được. Chủ nhật em không ở với Tầm Tầm thằng bé sẽ giận em. Sáng mai còn phải đưa thằng bé đi học, rất bất tiện.”

Thời Chung không nhịn được cười: “Xem ra em còn không hiểu Tầm Tầm bằng anh. Em có tin nếu như anh nói tối nay muốn dẫn em đi, thằng bé sẽ không tức giận mà còn vỗ tay đồng ý không?”

Nhậm Tư Đồ thoáng suy nghĩ một lát, Tầm Tầm đối với vị chân dài này vô cùng sùng bái... Thật đúng là không còn chuẩn mực.

Nhưng cô suy nghĩ một lát vẫn tiếp tục lắc đầu, Thời Chung cũng không quá cố chấp, trực tiếp nói: “Vậy anh ở nhà em nhé?”

“Gần đây Tôn Dao đều ở lại đây, anh ở lại thì chỉ có thể ngủ trên sofa thôi.”

Thời Chung cũng không có nói gì nữa. xoa xoa cái đầu đang chứa nhiều suy nghĩ rối rắm của cô, sau đó bung món thịt bò hầm tiêu của mình rời khỏi phòng khách.

Nhậm Tư Đồ im lặng nhìn bóng lưng của anh... Anh sẽ không tức giận chứ?

Thời Chung trở lại phòng bếp, bắt tay vào chuẩn bị làm đồ ăn, thế nhưng anh lại đi tới trước mặt cô với ý cười trên mặt: “Đã giải quyết xong.”

“Giải quyết cái gì?”

“Anh nói Tôn Dao sau khi ăn cơm xong thì về nhà cô ấy, cô ấy đã đồng ý.”

Nhậm Tư Đồ im lặng.

Vì vậy sau khi ăn cơm tối xong, Nhậm Tư Đồ cùng với Thời Chung phụ trách dọn dẹp bát đĩa, Tầm Tầm bắt đầu xem phim hoạt hình, Tôn Dao thì xách giỏ xách đi về.

Nhậm Tư Đồ nhìn qua cửa phòng ăn, gọi Tôn Dao đang thay giày lại: “Sao cậu vội vã vậy? Tớ còn chưa có cắt trái cây đâu, cậu không ăn à?”

Tôn Dao đưa lưng về phía họ, Thời Chung thì đang chuẩn bị ôm chén bát vào nhà bếp: “Thôi khỏi, tớ là người độc thân lát nữa thể nào cũng bị hai người làm cho tức chết. Tớ đi trước, coi như không thấy gì.”

Nhưng khi Tôn Dao vừa mở cửa chính thì lại dừng lại, nhìn về phía nhà ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ liền nói với Nhậm Tư Đồ: “Buổi tối đừng quá ồn ào, hiệu quả cách âm ở đây không được tốt lắm.”

Nhậm Tư Đồ bị lời nhắc nhở này của Tôn Dao làm cho đỏ mặt, còn Tôn Dao lại cười to một tiếng rời đi.

Chờ cho nhiệt độ trên mặt hạ xuống, Nhậm Tư Đồ mới nhận ra bàn ăn đã được Thời Chung dọn dẹp sạch sẽ có lẽ tất cả phụ nữ đều có hy vọng có một người đàn ông có thể lên được phòng khách xuống được phòng bếp, còn có thể làm ấm giường nữa chứ? Nhậm Tư Đồ cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Vì để tránh cho khỏi mắc bệnh về mắt, Nhậm Tư Đồ quy định Tầm Tầm mỗi ngày chỉ được xem ba tập phim hoạt hình, lúc Tầm Tầm đang say sưa xem phim thì nhìn thấy Nhậm Tư Đồ đi ra phòng khách, liền lên tiếng thanh minh: “Con mới xem tập thứ hai, còn sớm mà.”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tầm Tầm cô chỉ muốn đi tới salon lấy đồ của mình. Nhưng đột nhiên cô muốn chọc ghẹo thằng bé, giả vờ nghiêm mặt, làm bộ muốn lấy điều khiển tivi trong tay nó.

Tầm Tầm liền giống như khi con, ôm lấy điều khiển tránh né, chạy qua bên kia bàn trà.

Nhậm Tư Đồ nhìn thấy dáng vẻ thằng bé ôm lấy điều khiển, rớt cuộc không nhìn được cười: “Chọc con thôi. Tiếp tục xem đi.”

Tiếp theo cô cầm cái túi trên ghế salon, lấy ra chiếc túi tài liệu Thảm Thảm làm rơi, sau đó xoay người bước đi.

Tầm Tầm thấy Nhậm Tư Đồ đi tới nhà bếp mà không có ý muốn giành điều khiển tivi với mình thì mới nhận ra mình đang bị lừa, thằng bé bĩu môi nhỏ giọng oán trách: “Lừa gạt người khác sẽ không có được gà con.”

Nhậm Tư Đồ cầm lấy túi giấy đi tới bồn rửa chén, Thời Chung đang lấy bát đĩa bỏ vào tủ, ngoái đầu lại thì nhìn thấy vật trong tay cô.

“Cái cô Thảm Thảm gì đó, anh giúp em trả cho cô ta đi.”

Thời Chung nhíu mày, sau đó nhận lấy, anh mở túi tài liệu nhìn sơ vào bên trong: “Sao lại ở chỗ em?”

Lúc này đến phiên Nhậm Tư Đồ do dự, không biết nên nói gì: “Thảm Thảm làm rơi trên xe của Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn cũng không biết cách liên lạc với cô ta, em nói anh có thể chuyển đồ giùm, sau đó... thì cầm nó về.”

Quả nhiên như vậy, Thời Chung cảm thấy hứng thú: “Buổi tối em đi xe Thịnh Gia Ngôn về?”

Thật đúng là vừa đoán đã trúng... Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, tránh ỉnh phải giải thích lòng vòng cho anh hiểu, cô chỉ nói một câu: “Em đem chìa khóa nhà trả lại cho anh ấy, anh ấy cũng tiện đường đưa em về.”

Nét mặt Thời Chung giãn ra.

Lúc này mới cúi đầu xem xét kỹ túi tài liệu, sau đó nói: “Thảm Thảm vào thực tập ở Trung Hâm không phải là chuyện anh bố trí. Lúc trước cô ấy điện thoại nói muốn nộp hồ sơ vào công ty anh, anh cũng chỉ biết như vậy mà không nói gì nữa. Nhưng nếu như em không thích, anh có thể giới thiệu cô ấy đến công ty bạn anh thực tập.”

“Đừng cho là em hẹp hòi như thế.” Rõ ràng là hẹp hòi mà vẫn còn cố gắng giả bộ rộng lượng. Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình có thể trở thành một kiểu mẫu điển hình, nhưng sự thật là vẫn không thể thay đổi được tính cách của bản thân, vì vậy cô chỉ có thể tự an ủi: “Không chừng tiêu cô nương người ta căn bản cũng không để ý lão đàn ông nhà mình, em coi anh như bảo bối vậy đó, nên rất sợ bị người khác nhớ thương.”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong, mi tâm người đàn ông trước mặt vừa mới giãn ra liền nhíu lại: “Anh già ở chỗ nào?”

Hiển nhiên là anh chỉ đang muốn hù dọa cô mà thôi, Nhậm Tư Đồ định khiêu khích nhìn thẳng vào mắt anh. Quả nhiên là Thời Chung không nhìn được cười: “Anh có cảm giác như em đang quay trở về lại thời gian học cấp ba? Nhất là cái nét mặt ương ngạnh như này...”

Có như vậy sao? Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu nhìn về cái máy rửa chén làm bằng thép không gỉ phản chiếu rõ khuôn mặt của cô nét mặt cô bây giờ quả thật rất ngây thơ.

Nhậm Tư Đồ thu hồi ánh mắt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu: sự thật lòng của một người đàn ông có thể cung chiều phụ nữ giống như một đứa trẻ...

Thế nào mà mấy ngày nay trong đầu của cô đều xuất hiện những lời nói khích lệ của anh? Nhậm Tư Đồ thấy mình không có ý kiến gì nữa thì muốn tiếp tục đề tài lúc nãy: “Đuôi mắt anh đều có nếp nhăn rồi, còn chưa già sao?”

“Em dám lặp lại một lần nữa không?” Anh khẽ nheo mắt giống như đang đe dọa cô.

Nhậm Tư Đồ giống như nắm được chứng cứ, lập tức đưa ngón tay chỉ vào đuôi mắt đang xuất hiện những nếp nhăn kia nói: “Không tin chính anh soi gương đi...”

Lời nói của Nhậm Tư Đồ còn chưa dứt liền bị anh bẻ lên, hai chân đột nhiên bị nhấc khỏi mặt đất, làm cho cô khẽ kêu lên một tiếng, hai chân cũng theo bản năng mà quán lấy hông của anh.

Anh cứ như vậy một tay ôm cô, một tay làm cho cô cảm thấy nhột.

“Ông già có thể ôm em như vậy sao?” Giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên.

Cả người Nhậm Tư Đồ thiếu chút nữa rơi xuống liền được anh ôm chặt lại. Nếu như anh muốn chứng minh sự trẻ tuổi, mạnh khỏe của mình thì Nhậm Tư Đồ chỉ còn biết khuất phục, nhưng anh...

Rõ ràng là mượn danh nghĩa chứng minh thực lực của mình để ăn đậu hũ của cô, bàn tay đặt trên lưng cô đang chạy loạn khắp nơi. Nhậm Tư Đồ muốn né cũng không được, bản thân lại sợ nhột chỉ có thể xin tha thứ: “Em nhận mình sai rồi, thả em xuống đi...”

“Nhận lỗi bằng miệng thôi là không được, phải phạt.”

Anh vừa nói vừa chặn miệng cô lại, Nhậm Tư Đồ vội vàng né tránh, nhỏ giọng nói nhỏ: “Tầm Tầm vẫn còn đang ở bên ngoài...”

Lời của Nhậm Tư Đồ còn chưa dứt, liền bị anh thành công chặn lại.

Vào giờ phút này trong phòng khách, Tầm Tầm ngồi trên ghế salon nghiêng đầu liếc nhìn về phía phòng bếp.

Tại sao Nhậm Tư Đồ còn chưa có đi ra?

Tầm Tầm thấy trong phòng bếp vẫn không có động tĩnh gì, liền đứng lên.

Thằng bé cũng không phải là đi tới phòng bếp, mà nhẹ nhàng chạy tới đầu đĩa DVD đặt bên dưới tivi, dùng tốc độ nhanh nhất đổi đĩa CD, trong lòng đã sớm cười toe toét: Nhậm Tư Đồ còn chưa có đi ra, hôm nay thằng bé có thể coi bốn tập phim rồi...

...

...

Sự thật đã chứng minh rằng, Nhậm Tư Đồ lo lắng là hoàn toàn dư thừa.

Chương 48

Một người đàn ông năng suất ở nhà bạn hai đêm là có thể biến nhà bạn thành nhà anh ta

Hôm sau, khi Nhậm Tư Đồ tan làm, đang trên đường về nhà cùng Tầm Tầm thì nhận được điện thoại của công ty chuyển nhà, hỏi khi nào nữ chủ nhân ở nhà, bọn họ sẽ đến giao hàng.

Lúc ấy Nhậm Tư Đồ còn chưa hiểu gì: “Hàng? Hàng gì?”

Nhậm Tư Đồ về đến nhà, nhân viên của công ty chuyển nhà cũng không hỏi ý kiến cô mà mang giường cũ trong phòng cô chuyển đi, thay vào đó một chiếc giường đôi hoàn toàn mới, tủ quần áo của cô cũng không thoát khỏi, bị thay thế bởi một chiếc tủ lớn gấp đôi. Nhìn mấy nhân viên của công ty chuyển nhà kê xong giường mới, treo mấy bộ vest và quần áo ở nhà dành cho nam vào trong tủ, Nhậm Tư Đồ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hiệu suất của công ty chuyển nhà rất nhanh, chỉ trong mười năm phút đã nhét đầy tủ quần áo mới, đặt một bộ đồ dùng cá nhân hoàn toàn mới vào phòng tắm, sau khi cô ký tên xác nhận đã nhận hàng, người của công ty dọn nhà cũng rời đi. Nhậm Tư Đồ cảm thấy nên gọi điện thoại cho tên đầu sỏ gây nên chuyện này nhưng cô vừa gọi đi đã bị tổng đài nhắc nhở “Máy bận”.

Nhậm Tư Đồ ngồi trên ghế sofa, cầm điện thoại di động chờ một lát rồi gọi lại lần nữa, hay là...” Máy bận”, Nhậm Tư Đồ không thể không gác máy.

Lúc này cô mới phát hiện Tầm Tầm luôn ồn ào hôm nay lại không đòi xem phim hoạt hình, thậm chí trong phòng khách cũng không thấy bóng dáng cậu đâu. Cô đứng dậy, đến phòng Tầm Tầm xem đã xảy ra chuyện gì. Vừa đi tới cửa phòng, còn chưa đẩy cửa đi vào cô đã nghe thấy giọng của cậu: “Ha ha! Cháu biết ngay đó đều là đồ của chú mà.”

Tầm Tầm đang dùng điện thoại trong phòng nó gọi cho Thời Chung? Chẳng trách điện thoại của anh luôn báo bận...

Nhậm Tư Đồ bỏ ý định đẩy cửa đi vào, núp ở ngoài nghe lén.

Nghe Tầm Tầm nói: “Đương nhiên là cháu hoan nghênh rồi!”

“Vậy khi nào thì chú đến nhà cháu?”

“Hả? Rõ ràng chú nói sẽ nghỉ phép cả tuần, tại sao mới ngày thứ hai đã đi làm lại thế? Thật đáng ghét...”

“Được rồi, vậy chú mau qua đây đi, cháu chờ chú qua nấu cơm cho cháu ăn đây. Ăn cơm xong chúng ta sẽ cùng xem “Gấu ẩn hiện”, quyết định như vậy đi!”

Nhậm Tư Đồ đứng ngoài cửa không khỏi nghĩ, rốt cuộc Thời Chung đã dùng chiêu gì mà có thể dụ thẳng nhóc này ngoan ngoãn thế?

Nhậm Tư Đồ thả nhẹ bước chân, lặng lẽ đi vào, Tầm Tầm cảm ổng nghe nói chuyện rôm rả, hoàn toàn không phát hiện cô đang ở phía sau cậu.

“Yên tâm đi, cháu sẽ luôn đứng về phía chú, chú cứ yên tâm thoải mái ở lại đây, nếu Nhậm Tư Đồ muốn đuổi chú đi, cháu sẽ...”

“Con sẽ làm gì?” Nhậm Tư Đồ lên tiếng cắt ngang cậu.

Tầm Tầm nhất thời im bật. Cái đầu nhỏ cứng mấy giây, không dám tin chậm chạp quay đầu lại

Chỉ thấy Nhậm Tư Đồ khoanh tay, nhưn mày đứng sau lưng cậu.

Tầm Tầm chợt dạ lè lưỡi, Nhậm Tư Đồ đưa tay ra, cậu liền ngoan ngoãn giao ổng nghe cho cô. Nhậm Tư Đồ cảm lấy ổng nghe, hắng giọng một cái: “Thời tiên sinh, anh chưa được em cho phép đã chuyên đồ đến nhà em, còn âm thầm kéo bè kết phái cùng Tầm Tầm chèn ép em, bị tội gì đây?”

Thời Chung ở đầu dây kia không nhịn được cười, học điệu bộ của cô, cũng hắng giọng một cái: “Tội không thể tha, để Nhậm quân xử trí, được chưa?”

Nhậm Tư Đồ cười đến nghẹn, đang muốn hài lòng gật đầu một cái thì đã nghe anh mập mờ nói: “Nghĩ ra cách xử lý chưa? Nhỏ nhen, buộc dây? Hay còn cái gì khác...”

“...”

Tầm Tầm đứng một bên, ngẩng đầu nhìn cô: “Nhậm Tư Đồ! Tại sao mẹ lại đột nhiên đỏ mặt thế?”

Thính lực của Thời Chung ở đầu dây bên kia cực tốt, ý cười tăng lên mấy phần: “Da mặt của em mỏng thật đấy, vừa nghe vậy đã đỏ mặt? Đợi đến khi thực hành chẳng phải sẽ xấu hổ chết sao?”

Nhậm Tư Đồ vội vàng cắt ngang, không để anh tiếp tục nói hươu nói vượn nữa: “Anh mau về đi, phạt anh nấu cơm cho bọn em, như vậy nhé.” Nói xong liền “Cạch” một tiếng cúp điện thoại.

Cũng trong thời điểm đó, Thời Chung nghe tiếng điện thoại bị ngắt, anh tắt máy, nụ cười ở khóe miệng vẫn chưa thu về.

Vì vậy bàn hội nghị cách đó không xa nổi lên một cơn gió bát quái.

Tổng giám đốc tài chính và phó tổng kỹ sư trao đổi ánh mắt với nhau, một người như đang nói: Có nghe thấy không, có nghe thấy không? Nhỏ nên đó...

Người kia cũng vậy: Xem ra lời đồn là thật, Thời tổng không gần nữ sắc là bởi vì thích đàn ông...

Trưởng phòng dự án bên cạnh Phó tổng kỹ sư phóng sang một ánh mắt: nhìn dáng vẻ của Thời tổng hình như không phải công đầu, là thụ đó!

Tổng giám đốc tài vụ và Phó tổng kỹ sư đều liếc mắt nhìn Trưởng phòng dự án: Công thụ cái gì? Chúng tôi không hiểu một dùng từ của những người tuổi trẻ mấy người đâu.

Trưởng phòng dự án không giải thích nhiều, chỉ quay ra nhìn Thời Chung, nghĩ thầm: Thời tổng cười thẹn thùng à nha...

Nhưng chờ đến khi Thời Chung về đến cạnh bàn hội nghị thì nụ cười đã hoàn toàn thu lại, anh quét mắt nhìn mọi người một vòng, trước sau như một lạnh lùng nói: “Khoản tiền này vẫn phải xem xét lại, ngân hàng chỉ cho vay một năm nên hạng mục này cần xử lý nhanh lên, không thể kéo dài tới năm sau. Cứ vậy đi, tan họp.”

Nói xong liền cầm điện thoại đặt trên bàn lên rồi quay người đi khỏi.

Điều này khiến chư vị ngồi đây lại không nhận được suy đoán, trước kia ông chủ đều để điện thoại cá nhân trong phòng làm việc, mấy cuộc điện thoại đó cũng đều do thư kí Tôn nhận, hôm nay điện thoại lại không rời tay, đi họp cũng không quên nghe điện thoại...

Đàn ông đang yêu mà...

Đáng tiếc, tại sao lại yêu đàn ông chứ? Trưởng phòng dự án bày ra bộ dạng rất u sầu.

Bên kia, thư kí Tôn thấy Thời Chung như một làn khói đi tới cửa phòng họp, muốn mở cửa ra ngoài liền vội vàng thu tài liệu trên bàn, chuẩn bị đi theo.

Vừa vội vàng dọn dẹp tài liệu, vừa bất đắc dĩ quét mắt nhìn mọi người: Xem ra mọi người đều ở đây đoán ông chủ có phải đang yêu hay không, nếu bọn họ biết bây giờ ông chủ đang chạy tới nhà bạn gái nấu cơm, hình tượng lạnh lùng của ông chủ nhất định sẽ... Hủy hết.

Chỉ là thư kí Tôn cũng không biết, ông chủ của mình đâu chỉ vào bếp nấu cơm, anh thậm chí còn ôm trẻ con ngồi xem phim hoạt hình, đi dạo siêu thị thì phụ trách xách đồ, còn không chút khí tiết trở thành một tay làm ấm giường tài năng...

Thư kí Tôn đuổi theo ra phòng họp, rốt cuộc cũng đuổi kịp bước chân của Thời Chung. Nếu ông chủ đã tan làm, vậy...” Thời tổng, có phải tôi cũng có thể tan làm rồi không?”

Thời Chung chân dài, bước một bước bằng hai bước người bình thường, thư kí Tôn bước nhanh theo anh, vừa cố gắng để không bị bỏ lại phía sau, vừa cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Thời Chung không thèm nhìn cậu ta, còn vô tình tuyên bố: “Cậu vẫn không thể tan làm.”

Thư kí Tôn nhất thời gục mặt xuống, Thời Chung đã đi khá xa mới phát hiện thư kí Tôn vẫn còn ở tại chỗ, liền dừng bước lại, quay đầu nói với thư kí Tôn: “Trên bàn tôi có một túi giấy, cậu cầm đưa đến...”

“Túi giấy đó là bản kê khai thực tập sinh của Thẩm Thấm phải không?” Thư kí Tôn nhớ lại. “Lúc anh họp tôi có vào phòng làm việc của anh, thấy túi giấy đó, tôi đã giao cho bộ phận nhân sự rồi.”

Mặc dù không biết tại sao bảng thực tập của Thẩm Thấm lại ở trong tay ông chủ mình, nhưng thư kí Tôn tự nhận quá trình làm việc của mình là không sai, vốn thực tập sinh điền vào bảng này là để giao cho bộ phận nhân sự, dễ dàng làm tài liệu. Sau thực tập sinh trở thành nhân viên chính thức là có thể được phân đến các phòng làm việc khác nhau.

Nhưng thư kí Tôn vừa dứt lời đã thấy Thời Chung hơi nhíu mày. Khi nhân viên làm sai chuyện, Thời Chung sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy.

Thư kí Tôn suy nghĩ một chút, không nghĩ ra được mình đã làm sai chuyện gì. Thời Chung cũng không giải thích, nói thẳng: “Cậu đến phòng nhân sự cầm tư liệu của Thẩm Thấm về, đưa đến chỗ Trình tổng, tôi đã nói với Trình tổng rồi, cậu cứ đưa thẳng qua là được.”

“Ngài muốn... Điều Thẩm Thấm đến chỗ Trình tổng sao?”

Thời Chung nhướn mày: “Hỏi nhiều vậy làm gì? Bảo cậu làm thì cậu cứ làm đi.”

Thư kí Tôn lần này bị làm khó, cậu biết ông chủ không có ý với Thẩm Thấm nhưng không chịu được việc Tần lão gia một lòng muốn Thẩm Thấm làm con dâu, thậm chí khi cô ta vừa vào Trung Hâm thực tập, Tần lão gia còn gọi cho cậu, vòng vo hỏi: Thời Chung ở công ty có chăm sóc Thẩm Thấm không? Có ăn cơm cùng Thẩm Thấm không? Thẩm Thấm làm thêm giờ, Thời Chung có đưa cô ta về không?

Đáp án đương nhiên là không, tất cả đều không... Thẩm Thấm làm thêm giờ, ông chủ đều phái cậu mời Thẩm Thấm ăn cơm giá rẻ, rồi đưa cô ta về nhà.

Ông chủ làm như vậy, mục đích rõ ràng rành: không phải là anh không quan tâm đến Thẩm Thấm, nhưng sự quan tâm này tuyệt đối không thể vượt qua khoảng cách.

Thư kí Tôn nghĩ đến thời điểm khi cậu dùng xe của ông chủ chờ dưới cao ốc, Thẩm Thấm thấy xe đang đợi mình thì rất vui mừng, nhưng sau khi cậu hạ cửa

sổ xe xuống, Thầm Thắm thấy người ngồi trong xe không phải là Thời Chung liền âm thầm... Nhìn lại thái độ lạnh lùng lúc này của Thời Chung, nhin không được bất bình thay cô ta: “Thời tổng, Thầm Thắm tới công ty chúng ta thực tập không phải là vì muốn nhìn anh lâu một chút sao? Cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng, anh không đợi sự đồng ý của cô ấy đã đưa cô ấy tới đó, không khỏi quá tàn...”

Thư kí Tôn nói đến cuối cùng thì hơi lúng túng, cuối cùng vẫn không dám phê bình ông chủ mình quá tàn nhẫn.

Thời Chung bắt đắ dĩ liếc cậu ta một cái đoán được cậu ta muốn nói gì: “Cánh cứng cáp rồi đúng không? Dám mắng ông chủ tàn nhẫn?”

Thư kí Tôn cúi đầu: “Không dám...”

Cúi đầu xuống, dòng thời không nhin được sờ ví tiền của mình làm thư kí riêng của ông chủ chính là như vậy, luôn phải lo lắng xem lúc nào thì ông chủ của mình sẽ tức giận, khấu trừ tiền lương vừa được tăng của cậu ta.

Nhưng hình như Thời Chung cũng không thật sự tức giận, nếu không cũng sẽ không giải thích với cậu ta.

“Đã đoán được mục đích cô ta vào Trung Hâm, nếu tôi không thành toàn cho cô ta mới là tàn nhẫn.”

Nhưng Thời Chung cũng chỉ giải thích một câu như vậy, chờ đến khi thư kí Tôn lĩnh ngộ được những lời này bao hàm tình yêu triết học, phóng tầm mắt nhìn qua thì đã không thấy bóng dáng ông chủ đâu nữa.

Nhưng người vô tình vô nghĩa ở trong mắt thư kí Tôn này lại tình nguyện chạy đến nhà bạn gái nấu cơm, phá huỷ hình tượng lạnh lùng của ông chủ, trên thực tế không chỉ nấu cơm mà còn ôm con nít cùng xem phim hoạt hình, làm người xách đồ khi đi siêu thị, còn không chút khí tiết trở thành một người làm ấm giường tiềm năng...

Chỉ là hơn nửa đêm, khi người được sưởi ấm bị Thời Chung ép đến kêu chói tai, anh liền bị đẩy ra.

Có thể đẩy anh ra chỉ có Nhậm Tư Đồ thôi.

Thời Chung cúi đầu nhìn dưới bụng mình tên đã lên dây, liền ôm cô gái vừa đẩy anh ra vào ngực. Nhậm Tư Đồ chống đỡ anh, vội vàng chỉ vào vách tường đầu giường: “Sẽ bị nghe thấy...”

Hiệu quả cách âm đáng chết...

Thời Chung bắt đắ dĩ nâng trán.

Không có âm thanh trợ hứng, thế nào cũng hồng bét hướng chi anh đã trải nghiệm qua cảm giác này rồi.” Kịch câ” rất nhàm chán. Thời Chung suy nghĩ ba giây, cắn răng một cái rồi nhậ quần áo trên sàn lên đư cho cô, bản thân cũng mau chóng mặc vào.

Nhậm Tư Đồ không biết phải làm sao: “Làm gì thế?”

“Đến chỗ của anh.”

“ ... ”

“Đến chỗ anh em có thể yên tâm kêu, kêu đến rách họng cũng không ai nghe.”